

vže tolikokrat rekel: Kadar mleka ne bodem mogel več, takrat bomo pa šli“ . . . Potem je pa tako hitel rezati špile, kakor bi mu bilo šlo za glavo. Rešil je Matijčka in Jakea iz zadrege: klavec ni porabil vseh špil.

„Bodo pa za drugo leto; vedno je prijetneje, če je kake stvari preveč kakor če je je komaj za silo ali če je je premalo,“ menil je Gabrovec ter svetoval Matijčku, naj jih shrani na polici.

Ta dan je bil Gabrovec zadnjikrat pri Rokavniku. Njegova slutnja namreč, katero je bil izrekel gledé mleka, bila ni prazna. Zakaj glej, teden pozneje se mu je res mleko uprlo. Ali mu je strah škodoval, ker ga je sneg prestrašil, ali se je prehladil, ker je šel od gorke Rokavnikove peči na veter, ali si je s čim drugim nakopal bolezen, znano ni. Pa saj ni bilo treba posebne bolezni, starost je vže sama bolezen. In kakor vemo, da se bode približala zima in da bode zamrlo vse življenje v prirodi, kadar pobeli sneg polje in hrib, takó tudi človeku kažejo snežnobeli lasjé, da se je postaral in da bode umrl. No, stari Gabrovec je dobro poznal ta znamenja in vže dolgo se je nádejal, da ga pokliče nebeški pastir k sebi, to zimo se je pa res preselil k njemu. Mleko mu ni več dišalo, drugega tudi ni mogel uživati, zato mu je bilo kot nekdanjemu čredniku odločeno mesto na nebeškem, prebogatem pašniku, kjer se lahko živi brez zemeljske hrane.

Tudi nam se bode ob uri, katere ne vemo — morda vže v mladosti — reklo: „Prišla je tvoja zima — starost, pojdi s svetá!“ Da bi le bili takrat pripravljeni in bi vže poprej včasih malo pomislili, kaj je to: starost — zima!

Kajtimar.

V slovó.

(V spominsko knjigo prijatelju M. R.)

Oj z Bogom, draga ròdna vás,
Oj z Bogom, gòre in dobráve, —
Vznesène duše tód na glás
Sporočam zadnje vam pozdráve.

Oj z Bogom tebi, mili kràj:
Domači kròv stojèč vrh griča!
Ti moj si bil jedini ràj,
Vesélj mladostnih néma priča.

Oj z Bogom Tebi, ki vedríl
Prisrèno si mi dneve zláte, —
Kjer hodil bom, doklèr bom žil,
Spomín bom trajen hranil ná-te.

Osládi Bog ti stare dní,
Ohráni Te z družinskim krogom, —
Spominjaj se i mène Ti,
Ki tod v slovó Ti kličem: Z Bogom!

Jos. Vole.

